

ת"פ 52774/05/14 - מדינת ישראל נגד ר.ג.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 52774-05-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

ע"י מתמחה וורשבסקי

נגד

ר.ג. (עציר)

ע"י עו"ד דוישטר בשמו של עו"ד אורי דייגי

החלטה

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן ב-2 עבירות של תקיפה סתם בהתאם להוראת סעיף 379 לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום ביום 25.5.14, בשכונה 45 בכסיפה, תקף הנאשם את אמו בכך שהכה אותה באמצעות פלס וזאת הואיל והאוכל שהכינה לו לא היה למורת רוחו. זאת ועוד, ביום 30.4.14, תקף אותה הנאשם בפעם נוספת בכך שהכה בה על ראשה. על פי הסדר הטיעון אותו הציגו הצדדים ביום 8.7.14, המדינה תגביל עצמה ל-6 חודשי מאסר בפועל, ומנגד, ב"כ הנאשם יהיה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים

במסגרת הראיות לעונש הפנתה ב"כ המאשימה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם. בהתאם לתיקון 113, ציינה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו ובטחונו. כמו כן, עתרה לעונש מאסר בפועל בן 6 חודשים וזאת חרף כך שעסקינן בנאשם הנעדר עבר פלילי. עוד עתרה להטלת מאסר מותנה ומרתיע וכן התחייבות הימנע מעבירות עתידיות.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה להודאת הנאשם ולהבעת החרטה - אשר יש בהם כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. עוד הפנה לכך שהמדובר בנאשם צעיר, כבן 29, רווק, הנעדר עבר פלילי אשר זוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק. זה הפנה לכך שהלה עצור מזה כחודש וחצי ולכך שהמעצר מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות ולפיכך ניתן להסתפק בימי מעצרו לצד עונש הצופה פני עתיד.

דין והכרעה

כפתח דבר, אציין כי דעתי הינה כדעת הערכאות השונות הסבורות כי בשעה שמוצג לבית המשפט הסדר טווח או אז הסדר זה חוסה תחת אותם כללי יסוד הנוגעים להסדרי טיעון. במצב דברים שכזה אין חובה לעבור בכל "התחנות" אשר מורנו תיקון 113, היינו קביעת מתחם עונש הולם ללא קשר להסדר, ובהמשך קביעת עונשו של הנאשם בגדרי אותו מתחם.

בהקשר לכך ראה בין היתר, בת"פ 12-06-27505 כב' השופט יועד כהן וכן ת"פ 10-02-5093 מדינת ישראל נ' גיאמי (18.2.13) כב' השופט אינפלד וכן ע"פ 512/13 פלוני נגד מדינת ישראל, שם בימ"ש העליון מציין כי מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בימ"ש בעוד טווח ענישה משכללת כוח המיקוח של הצדדים הכולל בין היתר אינטרסים שונים העומדים בבסיס קיומם של הסדרי טיעון.

לגופם של דברים, אציין כי הטווח העונשי שהוצג לבית המשפט בתיק זה הינו סביר באופן אשר אינו מביא את בית המשפט לחרוג ממנו.

אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי "הטווח העונשי", בראש ובראשונה יש ליתן הדעת לגישה המחמירה בה נוקטים בתי המשפט בעבירות אלו ועל הצורך להוקיע את הרעה החולה הזו מחברתנו. בעניין זה אפנה לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011):

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית"

לגופם של דברים, עסקין בנאשם כבן 29, אשר כפי שעולה מכתב האישום גר בבית אמו ביישוב כסייפה ונסמך על שולחנה וזאת הגם שהחובה ההורית החוקית הסתיימה מלפני שנים רבות. הנאשם לא רק שאינו מוקיר תודה לאמו על כך אלא מתנהג כלפיה באופן ברוטאלי וחסר רסן בכך שהכה אותה באמצעות בפלס היינו תוך שימוש בחפץ כהה. לא הובא לבית המשפט צילומו של אותו פלס אולם ברי כי שימוש בחפץ עשוי מתכת או אלומיניום יכול בנקל להביא לפגיעה משמעותית. הנאשם מבצע את המיוחס לו בשל חוסר שביעות רצונו מהאוכל שזו הכינה לו. גם בכך יש לפעול לחובתו של הנאשם אשר אינו מהסס מלנקוט באלימות משמעותית, אך בשל מה בכך.

מעשים שכאלו מלמדים על תפיסת עולם מעוותת ויש בהם רכיבים של השפלה ופגיעה בכבודה של המתלוננת, אמו של הנאשם. יטען הטוען כי על רקע העדר עבר פלילי, המדובר במעידה חד פעמית של אובדן רסנים. דא עקא כי מדובר בשתי תקיפות של האם תוך הכאתה בראשה, בהפרש של 3 שבועות בלבד. מכאן, אין המדובר חריג אלא ככל הנראה בדפוס פעולה שבו זה נוקט.

בתיק זה לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן אשר ירחיב את התמונה אודות הנאשם וכן אודות טיב היחסים עם אמו. במצב דברים זה, ישנו קושי ללמוד על מאפייניו של הנאשם מעבר לתמונה הניבטת מתוך עובדות כתב האישום המתוקן. כך גם אין מקום לדבר על שיקולי שיקום אשר בעטיים ניתן לחרוג מטה מן הטווח העונשי. לא ברור האם הנאשם עתיד לחזור ולהתגורר ביחד עם אמו או עמדתה ביחס להמשך הקשר עמו. בין כך ובין כך יש צורך ברכיב הרתעתי לבל יחזור ויחטא באלימות פעם נוספת כלפי האם.

מנגד ולקולא, אזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. יש בהודאה זו כדי לייתר את העדת המתלוננת, על כל המשתמע מכך. עוד יש ליתן הדעת לגילו הצעיר יחסית, לכך שזה נעדר עבר פלילי וכי זוהי הסתבכות הראשונה עם החוק. העונש אותו אטיל על הנאשם כולל רכיב של מאסר בפועל בגדרי המתחם וכידוע למאסר ולמעצר לא כל שכן בפעם הראשונה בחייו של הנאשם, יש אפקט מרתיע.

מכל המקובץ לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו 25.05.14.
- ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.
- ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
- ד. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות. לא תחתם ההתחייבות בתוך 14 יום, יהיה על הנאשם לרצות 15 ימי מאסר תמורתה.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לביהמ"ש המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"ט תמוז תשע"ד, 17/07/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

הוקלד ע"י חיה דמרי